

Uitgehuwelijkt

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Uitgehuwelijkt is het achttiende deel in de spannende, twintigdelige reeks *BoekenBoeien*. In deze serie zijn woorden verwerkt uit de *Basislijst Schooltaalwoorden umbo*. Leerlingen maken zo spelenderwijs kennis met woorden die van groot belang zijn bij de schoolvakken biologie, economie, wiskunde, natuurkunde en mens & maatschappij. De reeks *BoekenBoeien* bevat alle 1600 woorden uit de *Basislijst Schooltaalwoorden umbo*, gemiddeld 80 woorden per deel.

In *Uitgehuwelijkt* staan woorden uit de categorie mens & maatschappij en de categorie algemeen.

De *Basislijst Schooltaalwoorden umbo* is samengesteld door het Instituut voor Taalonderzoek en Taalonderwijs Amsterdam (ITTA), onderdeel van de Universiteit van Amsterdam, in opdracht van de Dienst Maatschappelijke Ontwikkeling Amsterdam. Meer informatie: www.itta.uva.nl.

De serie *BoekenBoeien* is breed inzetbaar, en leent zich uitstekend voor zowel individueel als klassikaal en/of schoolbreed lezen. Drie keer per week twintig minuten lezen is voor leerlingen al voldoende om vooruitgang te boeken in leesvaardigheid en tekstbegrip.

www.boekenboeien.nl | www.boekenboeien.be

Naar een idee van Marian Hoefnagel en Helene Bakker

Tekst: Marian Hoefnagel

Vormgeving: Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Eerste druk: 2013

Tweede druk: 2017

Derde druk: 2023

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 160 3

Uitgehuwelijk

Marian Hoefnagel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Voorwoord

Welkom bij *BoekenBoeien*: twintig spannende boeken die lekker makkelijk lezen. *BoekenBoeien* is geen gewone boekenreeks, er is iets bijzonders mee aan de hand. In elk verhaal staan namelijk ongeveer 80 woorden uit de *Basislijst Schooltaalwoorden umbo*.

In de *Basislijst Schooltaalwoorden umbo* staan woorden die je nodig hebt om de lessen op school goed te snappen. En voor later zijn ze natuurlijk ook handig.

De schooltaalwoorden in dit boek staan *schuingedrukt*. Sommige woorden ken je misschien al. Of je begrijpt de betekenis zodra je de rest van de zin leest. Zitten er woorden tussen die je nog niet kent? Zoek dan de betekenis op in de woordenlijst. Die vind je op bladzijde 80.

In totaal bestaat de *Basislijst Schooltaalwoorden umbo* uit 1600 woorden. Ze zijn ingedeeld in zes categorieën: algemeen, wiskunde, biologie, natuurkunde, economie en mens & maatschappij. In *Uitgehuwelijkt* staan woorden uit de categorie mens & maatschappij en de categorie algemeen.

Wist je dat lezen makkelijker wordt als je het vaak doet? Met drie keer twintig minuten per week merk je al een groot verschil. En de reeks *BoekenBoeien* bestaat uit maar liefst twintig delen. Dus mogelijkheden genoeg om te oefenen.

Naar Engeland

Celien staart naar de *horizon*, die nauwelijks te zien is.

De lucht en de zee hebben dezelfde grauwe kleur.

Ze trekt haar jas dicht om zich heen.

De boot is net vertrokken en vaart nog niet zo hard.

Straks zal hij wel tekeergaan, op open zee.

De wind waait door haar lange bruine haar.

Lekker gevoel is dat; ze wordt er helemaal rustig van.

En dat is wel nodig ook.

Urenlang heeft ze gehuild. Iedere dag weer.

Zelfs vanmorgen nog, in de auto.

‘Stel je toch niet zo aan’, zei haar vader.

Celien kijkt in de richting van het land.

Ze probeert haar vader te ontdekken.

Hij zal toch wel even kijken hoe ze met de boot

wegvaart? Weg uit haar leven in Nederland!

Celien tuurt en tuurt.

Er staan veel mensen op de *dijk* langs het water.

Maar haar vader ziet ze niet.

Celien rilt. Het is koud in de wind op de boot.

Terwijl het toch zomer is, het beste *jaargetijde* van het jaar!

Celien pakt haar rugzak en de twee reistassen.

Dan loopt ze naar de deur toe, om naar binnen te gaan.

Gelukkig komt er net een jongen naar buiten.
Hij houdt de deur voor haar open.
Onhandig sleurt Celien haar bagage naar binnen.
'Jij bent zeker van plan lang weg te blijven', lacht de jongen.
Celien knikt. Hij moest eens weten.

'Ga je met vakantie?', informeert de jongen.
Celien zucht, terwijl ze langs hem loopt.
Ze heeft geen zin in een praatje.
'Nee', zegt ze. 'Ik ga trouwen.'
En meteen loopt ze door met haar spullen.
De jongen kijkt haar verbaasd na.

Een varende stad

Binnen staan allemaal banken.

Celien zet haar tassen en rugzak neer bij een bank aan een raam.

'Kan ik mijn bagage hier zo laten staan?', vraagt ze aan een mevrouw.

'Ja, hoor', zegt de vrouw. 'Ik let er wel op.'

'Dank u wel', zegt Celien.

'Je gaat zeker het schip bekijken?', vraagt de vrouw. Celien knikt.

'Het is de eerste keer dat ik op zo'n grote boot ben', zegt ze.

'Ben je nog nooit in Engeland geweest?', vraagt de vrouw.

Celien schudt haar hoofd.

Dan pakt ze haar fototoestel en loopt weg.

De boot is enorm groot. En hoog.

Er zijn wel tien verdiepingen.

Helemaal beneden staan de auto's.

Gewone auto's en vrachtauto's.

Daarboven zijn dekken met kamers.

Er zijn restaurants en winkels. Er zijn cafés en gokautomaten.

Celien ziet zelfs een discotheek en een bioscoop.

Het lijkt wel een stad, denkt ze. Een varende stad.

Celien maakt overal foto's van. Binnen en buiten.

Ze is zo druk aan het fotograferen, dat ze haar verdriet vergeet.

Een groepje jongens en meisjes zit in een hoekje te zingen.

Een van hen heeft een gitaar. Het klinkt best leuk.

Celien blijft even staan luisteren.

‘Sometimes it is hard to be a woman’, zingen ze.

Ja, denkt Celien. Het is heel moeilijk om een vrouw te zijn. En om altijd te moeten doen wat je vader zegt. Het is gewoon niet *rechtvaardig*.

Ze voelt de tranen weer vlak achter haar ogen zitten.

Gauw *duwt* ze de deur naar buiten open en loopt weg van het zingende groepje.

Geen tranen

Het duurt een hele tijd voordat Celien weer terug is bij haar bagage.

Maar dat maakt niet uit. Ze heeft tijd genoeg.

De reis naar Engeland duurt zeven uur.

Celien wou dat het nog veel langer duurde.

En het liefst zou ze helemaal niet in Engeland aankomen.

Gewoon door blijven varen, tot het einde van haar leven.

‘Ha, ben je daar weer’, zegt de mevrouw. ‘Ik heb goed op je tassen gepast, hoor meid.’

Celien lacht even naar haar.

‘Fijn’, zegt ze.

‘Ga je op vakantie in Engeland?’, vraagt de vrouw.

‘Ja’, zegt Celien, om ervan af te zijn.

‘Wat leuk’, vindt de vrouw. ‘Waar ga je naartoe?’

Ja, wat moet Celien daar nou op antwoorden?

Ze heeft geen idee waar ze naartoe gaat.

‘Ik weet het niet precies’, mompelt ze.

‘O, je gaat trekken’, zegt de vrouw.

‘Dat vind ik nou de leukste vorm van *toerisme*.

Echt iets voor jonge mensen.

Geen *route* plannen. Gewoon openbaar vervoer gebruiken.

Je ziet wel waar je terechtkomt. De *aardbol* is van jou. Heerlijk.’

De vrouw kijkt dromerig bij die gedachte.

Ze wil weer gaan praten, maar Celiën zegt gauw:
'Ik ga nog even buiten staan, in de zeewind.
Dat vind ik zo lekker.'
'Natuurlijk', knikt de vrouw.

Even later waait de wind weer door Celiëns haar.
De boot vaart nu veel harder en gaat inderdaad
behoorlijk tekeer.
De golven spatten af en toe hoog op.
Celiëns gezicht wordt helemaal nat.
Een man die naast Celiën staat lacht.
'Dat komt doordat we dwars op de *stroming* varen',
zegt hij. 'Dan stampt de boot altijd vreselijk.'
'Hebben die hoge golven ook met *eb* en *vloed* te
maken?', vraagt Celiën.
'Nee', zegt de man. 'De *getijden* merk je alleen aan
de kust, niet op volle zee.'

Weer spat een golf hoog op.
Nu kan ik makkelijk huilen, denkt Celiën. Niemand
die het ziet.
Maar gek, nu het kan, willen de tranen niet komen.

Een gewoon meisje

Een paar maanden geleden was er nog niets aan de hand. Toen was Celien een heel gewoon meisje.

Door de week ging ze naar school.

Op zaterdag zat ze achter de kassa bij de supermarkt.

Ze ging uit met vriendinnen in het weekend.

Ze was verliefd op een jongen uit haar klas.

Heel gewoon allemaal.

En toen werd ze jarig; haar zeventiende verjaardag.

Haar ouders gaven een groot feest.

Een *overvloed* aan Turks eten stond op tafel.

Van heinde en verre waren vrienden en familieleden gekomen met cadeaus.

Er werd gedanst en gelachen.

Heel leuk allemaal.

Maar de volgende dag veranderde de wereld voor Celien.

Haar vader vertelde dat ze ging trouwen.

Hij had haar beloofd aan een vriend van vroeger.

Celien had het gevoel dat de grond onder haar wegzakte.

'Zeg dat het niet waar is', smeekte ze haar moeder.

Maar die knikte.

'Het is tijd om te trouwen, Celien', zei ze.

Celien had van alles bedacht.

'Ik ben nog veel te jong', had ze gezegd.

Maar haar moeder vond van niet.

‘Ik was vijftien toen ik met je vader trouwde’, zei ze.

‘Ja, maar dat was in Turkije’, zei Celien. ‘Dat is een heel andere *samenleving*.’

Maar haar vader vond dat het geen verschil maakte.

‘Hij is een oude man’, had Celien toen geroepen.

‘En ik ken hem niet. Ik wil een man waarvan ik hou.’

‘Ik kende je vader ook niet’, zei haar moeder toen.

‘En hij is ook veel ouder dan ik. Maar toch houd ik van hem, Celien.’

‘Ik wil mijn school afmaken’, had Celien toen bedacht.

En dat hadden haar ouders goed gevonden.

Vorige week is ze geslaagd voor haar eindexamen.

Serdar

Celien had niets willen horen over haar aanstaande man.

Natuurlijk vertelden haar ouders van alles.

Maar Celien luisterde niet.

Ik wil hem niet, ik moet hem niet, had ze alleen maar gedacht.

Dat was natuurlijk niet zo verstandig.

Want nu weet ze niks van hem. Alleen zijn naam: Serdar.

Op school had ze niets verteld.

Niet aan haar vriendinnen, niet aan de leraren.

Ze schaamde zich.

Al haar klasgenoten gingen doorleren of werken.

Geen één ging trouwen.

Geen één werd uitgehuwelijkt. Alleen zij.

Ook de jongen op wie ze verliefd is, weet van niets.

‘Ik vind je zo leuk, Celien’, zei hij op het eindexamenfeest.

‘Ga je een keer met me stappen in de vakantie?’

Celien *reageerde* verdrietig.

‘Ik kan niet’, had ze gezegd. ‘Ik ga naar het buitenland.’

Meer zei ze niet. Tegen niemand.

Daar heeft ze nu spijt van. Had ze het maar wel verteld.

Misschien had iemand wel een oplossing bedacht.

Misschien had iemand haar wel kunnen helpen.
Maar daar is het nu te laat voor.
De boot vaart verder en verder, naar de andere kant
van het *Kanaal*.
Naar de man met wie ze gaat trouwen.

Engelse grond

Celien staat weer buiten, in de wind op de boot.
Ze hoopt de witte rotsen te zien als de boot de kust
van Engeland bereikt.

In haar Engelse boek op school stond er een plaatje
van.

Ze staat al klaar met het fototoestel in haar hand.
Maar als ze de kust van Engeland naderen ziet ze
niks.

Geen witte krijtrotsen, zelfs geen groene heuvels.
Het land is vlak en grijs. En het regent ook nog.
Teleurgesteld loopt ze terug naar haar bagage.

‘Denk erom dat ze hier links rijden’, zegt de
mevrouw die op haar tassen gepast heeft.
Celien moet even lachen.

‘Geldt dat ook voor voetgangers?’, vraagt ze.

‘Vast wel’, antwoordt de vrouw. ‘Veel plezier in
Engeland, meid. Maak er een mooie vakantie van.’

‘Nou, als dat zou kunnen’, mompelt Celien.

De vrouw hoort het niet; ze is al doorgelopen.

Tussen de andere voetgangers loopt Celien het
schip af.

Het valt niet mee, met de rugzak en de tassen.

Toen ze de boot opging, was haar vader erbij.

Hij droeg de tassen.

‘Je wordt opgehaald in Engeland’, heeft hij gezegd
bij het afscheid. ‘Door een auto van Serdars zaak.’

En hij had haar op haar voorhoofd gekust.

Aan het eind van de trap haalt Celien diep adem.
Dan stapt ze op de grond. De grond van Engeland,
haar nieuwe thuis.
Ze zet haar tassen neer en kijkt om zich heen.
Een auto van de zaak, tsja. Wat voor zaak zou het
zijn?
Een groentezaak, een warenhuis, een bouwbedrijf?
En wat voor auto zou daar dan bijhoren?
Celien kijkt naar de geparkeerde auto's.
Het zijn allemaal gewone personenauto's.
Ze ziet niemand die op haar staat te wachten.

Celien pakt haar tassen weer op.
Ze kan natuurlijk ook de bus nemen.
En lekker op vakantie gaan, zoals die mevrouw
dacht.
Langzaam loopt ze in de richting van de bushalte.

Op de vlucht

Er staat een hele rij mensen op de bus te wachten.

Allemaal keurig achter elkaar.

Heel anders dan in Nederland.

Voor haar staat de jongen die de deur voor haar openhield.

‘Hé’, zegt hij verbaasd, als hij Celien ziet. ‘Ga je met de bus naar je trouwerij?’

Celien legt een vinger op haar mond.

‘Ssst’, zegt ze. ‘Ik *ben op de vlucht*. Ik ga niet trouwen, maar op vakantie.’

De jongen kijkt haar nieuwsgierig aan.

Maar hij vraagt verder niets.

Dan komt de bus er aan.

‘Hè, wat jammer’, zucht Celien. ‘Een doodgewone bus. Ik had op een rode dubbeldekker gehoopt.’

‘Die rijden alleen in de *hoofdstad* Londen’, weet de jongen. ‘Daar zijn we over een paar uur. Gezellig dat je meegaat.’

Net als Celien wil instappen, tikt iemand op haar schouder.

‘Miss Celien?’, vraagt een vriendelijke stem in het Engels.

Celien kijkt om.

Een man in een donker pak glimlacht naar haar.

De chauffeur van de auto van Serdars zaak natuurlijk.

Hij heeft haar gevonden.

Celien knikt. Ja, zij is miss Celien.
'Please, let me help you', zegt de man.
Hij pakt haar tassen en loopt ermee naar een
zwarte auto.
Een grote zwarte auto.
Het is nog net geen limousine, maar het scheelt
niet veel.
'Wow', zegt de jongen, die uit het raampje van de
bus hangt. 'Die vent van jou moet wel schatrijk zijn.
Verstandig van je om niet voor het leven van een
vluchteling te kiezen!'

Celien loopt naar de zwarte auto en wil instappen.
'O', zegt de chauffeur lachend. 'Wil jij rijden?'
Celien kijkt hem verbaasd aan. Dan begrijpt ze het.
Ze rijden hier aan de andere kant van de weg.
Dus het stuur van de auto's zit ook aan de andere
kant.
Ze staat aan de verkeerde kant van de auto.
Celien zucht.
'Ik heb geen rijbewijs', zegt ze. 'En ook geen idee
waar ik naartoe moet.'